



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Pavla Kumprechta a JUDr. Marcely Sedmíkové, ve věci žalobců: **a) L. H.**, zast. JUDr. Jaroslavem Stachem, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Jana Masaryka 632, PSČ 500 12, a **b) V. M.**, zast. JUDr. Vlastimilem Marhanem, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Střelecká 672, PSČ 500 02, proti žalovanému: **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, PSČ 500 02, za účasti **1. obchodní společnosti Bárta & Bárta, s. r. o.**, Javornice 328, PSČ 517 11 a **2. Mgr. T. P.**, v řízení o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2012, zn. 6500/UP/2012/Kd, **t a k t o :**

- I. Věci vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 30A 80/2012 a 30 A 81/2012 se spojují ke společnému projednání s tím, že věc bude nadále vedena pod sp. zn. 30A 80/2012.
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 21. 6. 2012 zn. 6500/UP/2012/Kd, se zrušuje a věc se žalovanému v r a c í k dalšímu řízení.

- III. **Žalovaný je p o v i n e n** nahradit žalobkyni a) náklady řízení ve výši 11.228,-- Kč k rukám JUDr. Jaroslava Stacha, advokáta se sídlem v Hradci Králové, Jana Masaryka 632, do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. **Žalovaný je p o v i n e n** nahradit žalobci b) náklady řízení ve výši 11.228,-- Kč k rukám JUDr. Vlastimila Marhana, advokáta se sídlem v Hradci Králové, Střelecká 672, do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- V. **Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný vydal dne 21. 6. 2012 pod zn. 6500/UP/2012/Kd, rozhodnutí, jímž mimo jiné i na základě odvolání žalobců, označených shora písmeny a) a b), změnil výrok stavebního povolení vydaného Městským úřadem Rychnov nad Kněžnou dne 11. listopadu 2008 pod č.j. VÝST-7292/08-11/2005/Po, na stavbu označenou jako „Stavební úpravy spojené se změnou užívání stávající ocelové haly na linku STK Rychnov nad Kněžnou“ na pozemcích parc. č. 1504/3, 1504/33, 1504/37, 1504/2 a 1505/1 v kat. území Rychnov nad Kněžnou (dále jen „stavba STK“). O její povolení požádala stavební úřad obchodní společnost Bárta & Bárta s.r.o., 517 11 Javornice 328, přičemž změna stavebního povolení spočívala v podstatě v tom, že z něho byla vypuštěna podmínka č. 12. Proti tomuto rozhodnutí o odvolání podali včas žaloby L. H. (žalobkyně označená shora písmenem a/) a V. M. (žalobce označený shora písmenem b/), jimiž se domáhali zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

I. Obsah žalob

Žalobkyně a) předně namítala, že předchozí rozhodnutí žalovaného v dané věci bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 3. 2012, sp. zn. 30A 19/2011, a to s příslušným právním názorem. Žalovaný novým rozhodnutím přesto v zásadě kopíruje předchozí své rozhodnutí krajským soudem zrušené. Akceptoval pouze výtku týkající se procesního pochybení spočívajícího v tom, že výrok předchozího rozhodnutí byl částečně změněn a částečně zrušen.

Tento nedostatek odstranil žalovaný tím, že na místo výroku, kterým původně zrušil podmínku č. 12 stavebního povolení, nyní ji vypustil. Ani tento postup nepovažuje žalobkyně za procesně správný.

Žalovanému bylo předchozím rozsudkem krajského soudu uloženo znovu se podrobně zabývat všemi odvolacími námitkami účastníků řízení a právně relevantním způsobem o nich rozhodnout. Krajský soud rovněž upozornil na to, že je nutno za stěžejní otázku považovat otázku kapacity (propustnosti) přípojně účelové komunikace na parcelách č. 1504/30 a č. 1495 v kat. území Rychnov nad Kněžnou, a to z pohledu § 66 starého stavebního zákona. Zdůraznil, že starý stavební zákon vyžadoval stanovení podmínek nejen pro provedení stavby, ale i její užívání. Žalovaný však opakovaně, nechtě se podvolit vyslovenému názoru krajského soudu, jednu ze stěžejních podmínek stavebního povolení z tohoto povolení odstranil, čímž změnil celou jeho koncepci a podmínky, za nichž bylo stavební povolení vydáno. Žalovaný sice konstatuje, že stavební úřad ve smyslu § 62 odst. 1 písm. b) starého stavebního zákona shledal, že dokumentace splňuje požadavky týkající se veřejných zájmů a odpovídá obecným technickým požadavkům na výstavbu a že jeho podmínkami zajistil, že stavba může být realizována. Ztotožnil se též se závěry prvoinstančního rozhodnutí, že při splnění stanovených podmínek nebudou mít účinky budoucího provozu negativní vliv na okolí stavby. Na jedné straně tedy žalovaný tvrdí, že za splnění všech podmínek stavebního povolení lze vyloučit jakékoliv negativní účinky na veřejné zájmy a na zájmy všech subjektů stavbou a následným provozem v areálu STK. Na druhé straně jednu ze stěžejních podmínek, na kterých je stavební povolení postaveno, vypustí. Důvody, proč tak učinil, jsou sice v rozhodnutí popsány, nicméně zásadním důvodem podle žalobkyně je to, že se odvolací orgán (žalovaný) nedokázal s námitkami proti podmínce č. 12 vypořádat. Důvody, pro které byla tato podmínka ze stavebního povolení vypuštěna, považuje žalobkyně za nesprávné, stejně jako stanoviska, na která se žalovaný odkazuje. Žalovaný totiž zcela účelově odtrhl otázku přístupové komunikace od vlastní stavby, a proto mohl vzniknout i názor, že v rámci stavebního řízení nemůže vystupovat jako dotčený orgán silniční správní úřad, neboť ten je oprávněn hájit pouze zájmy v rozsahu vymezeném zákonem o silničním provozu. Otázka přístupu k povolované stavbě je však jednou ze stěžejních otázek, a proto je nepochybné, že jeho stanovisko je nutno v rámci stavebního řízení znát. Za nepřijatelnou žalobkyně považuje též argumentaci žalovaného na straně osmnácté napadeného rozhodnutí, v níž se poukazuje na to, že státní správa není oprávněna stanovit podmínky, za nichž bude užívána účelová komunikace, tedy komunikace, k níž jsou práva vlastníků zákonem minimalizována.

Žalovaný též zdůraznil, že parcely č. 1495 a č. 1504/30 v k.ú. Rychnov nad Kněžnou naplňují znaky účelové komunikace, na kterou dopadá institut jejího obecného užívání, a že tudíž není možné, aby stávající podnikatelské subjekty své podnikatelské závěry neodůvodněně zvýhodňovaly na úkor omezení obecného užívání (viz str. 14 a 15 žalovaného rozhodnutí). Zároveň připouští, že jiný subjekt bez respektování práv spoluvlastníků dotčené komunikace může bez jakékoliv regulace, bez jakékoliv ingerence správních orgánů tuto komunikaci zatížit.

Stavební povolení bylo vydáno za předpokladu, že budou splněny všechny podmínky stavebním úřadem stanovené. Je-li jedna z těchto podmínek bez náhrady vypuštěna, ztrácí význam i podmínky ostatní a tím prakticky i celé stavební povolení. Za této situace jsou podle žalobkyně splněny podmínky pro zrušení prvoinstančního rozhodnutí, neboť řízení tak zůstalo z hlediska zajištění přístupu k budované stavbě STK neúplné. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že se žalovaný vypořádal s problematikou propustnosti přístupové komunikace již v předchozím rozhodnutí. Krajský soud ve zrušujícím rozhodnutí sice konstatoval, že závěry žalovaného lze považovat za relevantní, nicméně žalobkyně má za to, že plnohodnotně relevantní jsou za situace, kdy by stavba STK vznikla jako samostatný objekt se samostatným přístupem z veřejné komunikace. Tomu totiž odpovídá i projektová dokumentace, na kterou se žalovaný opakovaně odkazuje. Nezmiňuje však nic o tom, jak její provoz ovlivní situaci v celém areálu. Neobstojí proto obsáhlá argumentace, zejména na straně deváté napadeného rozhodnutí o tom, že splňoval-li areál a jeho komunikační systém podmínky pro provoz ZZN Rychnov nad Kněžnou, musí nepochybně splňovat i podmínky v současné době. Byl-li areál provozován jedním subjektem, pak bylo zcela nepochybně možné přijmout organizační, dopravní či jiný řád, který by kontinuální provoz v areálu zajistil. V současné době je výstavbou a provozem stavby STK dotčeno 17 subjektů, kde jakákoliv dobrovolná koordinace není možná, o čemž svědčí i soudní řízení mezi podílovými spoluvlastníky u Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou (viz jeho usnesení ze dne 24.2.2009, sp. zn. 6C 38/2008). Tento soudní orgán svým rozhodnutím do užívání areálu zásadním způsobem zasáhl, když odmítá situaci řešit s tím, že mu to nepřísluší. Pokud jde o otázky spojené s propustností komunikace, nepovažuje je žalobkyně za vyřešené a znovu trvá na tom, aby byl proveden důkaz předloženým znaleckým posudkem, neboť podle toho, co je uvedeno v napadeném rozhodnutí, není splněn předpoklad vyslovený krajským soudem ve zrušujícím rozhodnutí, že u správních orgánů jsou zaměstnávány osoby, které mají dostatek odbornosti k posouzení dané otázky. Tento závěr je umocněn i tím, že se na závěry silničního správního úřadu nebere žádný zřetel.

Vzhledem k uvedenému a za situace, kdy opakovaně není respektován názor krajského soudu, žalobkyně navrhovala, aby z uvedených důvodů bylo zrušeno jak žalované rozhodnutí, tak rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Rovněž žalobce b) namítal, že žalovaný opětovně nerespektoval závazný právní názor Krajského soudu v Hradci Králové, i když tentokrát z jiných důvodů, než tomu bylo v předchozích rozhodnutích žalovaného v dané věci. Zásadní důvod, pro který krajský soud zrušil rozsudkem ze dne 30. 3. 2012, č.j. 30A 19/2011-31, předchozí rozhodnutí žalovaného z 28. 2. 2011, spočíval ve zrušení podmínky č. 12 stavebního povolení. Žalovaný se s právním názorem krajského soudu vypořádal tak, že s ním polemizuje a pokouší se obsáhle na straně šestnácté až osmnácté rozhodnutí dovodit, že závěr krajského soudu je nesprávný, resp., že provoz areálu není nezbytné regulovat. Žalobce tyto závěry žalovaného (tj. vypuštění podmínky č. 12) považuje za chybné a účelové. Z uvedeného je zřejmé, že žalovanému je lhostejná neudržitelná dopravní situace v areálu a rozhoduje bez ohledu na realitu

dopravy v okolí stavby STK. Žalobce trvá na tom, že dopravní propustnost předmětné účelové komunikace je zcela nedostatečná, přičemž na důkaz svého tvrzení přiložil 14 ks fotografií s popisem a dodává, že situace se nemění k lepšímu. Opětovně navrhoval vypracování znaleckého posudku o propustnosti a obslužnosti předmětné komunikace, když existující posudek znalce S. B. správní orgány považují z neznámého důvodu za irelevantní. Navrhoval rovněž provedení místního šetření k této otázce.

Vzhledem k těmto skutečnostem žalobce b) navrhoval rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k novému projednání a rozhodnutí.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobám

Žalovaný se vyjádřil k žalobám podáním ze dne 14. 9. 2012. Uvedl v něm, že se obě žaloby týkají jeho rozhodnutí ze dne 21. června 2012, č.j. 6500/UP/2012/Kd, a že v obou jsou uvedeny obdobné žalobní námitky.

Konstatoval, že jej Krajský soud v Hradci Králové zavázal v právním názoru na věc zkoumat otázku přístupu k předmětné stavbě STK na základě ustanovení § 9 vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhlášky č. 137/1998“), jakož i otázku změny výroku rozhodnutí spočívající ve vypuštění podmínky č. 12 stavebního povolení. Žalovaný zjistil, že pozemky parc. č. 1504/30 a parc. č. 1495 v kat. území Rychnov nad Kněžnou, které naplňují znaky účelové komunikace, jsou způsobilé zajistit odpovídající přístup ke stavbě STK, respektive jsou kapacitně vyhovujícím připojením stavby STK na pozemní komunikaci (ulice Soukenická). Správní úvahy, na základě kterých žalovaný dospěl k tomuto závěru, obsáhle popsal do odůvodnění žalovaného rozhodnutí, a proto se na ně odkázal.

Podmínku č. 12 zařadil stavební úřad do stavebního povolení nad rámec jemu zákonem stanovených pravomocí, respektive nad rámec obligatorních podmínek pro stavební povolení vymezených v § 20 vyhlášky č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona, ve znění pozdějších předpisů, neboť není podmínkou stanovenou dotčeným orgánem. Pokud jde o žalobní námitky směřující proti závěru žalovaného, že stavba STK je připojena na pozemní komunikaci v souladu s požadavky § 9 vyhlášky č. 137/1998 Sb. a že je dostatečně propustná, jakož i proti vypuštění podmínky č. 12 ze stavebního povolení, odkázal žalovaný na odůvodnění žalovaného rozhodnutí. K námitkám žalobců, že žalovaný věc nesprávně vyhodnotil, dodal, že ze strany žalovaných nebyl předložen žádný doklad, který by přisvědčil oprávněnosti jejich námitek. Žalobci rovněž nikdy neprokázali, že by byli omezeni ve svém podnikání namítanou propustností komunikace, respektive ani to, zda z hlediska stavebních předpisů disponují patřičným povolením k podnikatelské činnosti.

Žalovaný uzavřel s tím, že žalobní námitky jsou nedůvodné, a proto navrhol žaloby zamítnout.

III. Jednání krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když žalovaný s tímto způsobem projednání věci výslovně souhlasil a žalobci se k výzvě o možnosti rozhodnout ve věci bez jednání ve lhůtě dvou týdnů od doručení této výzvy nevyjádřili. Krajský soud měl proto v souladu s citovaným ustanovením zato, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí. O tom byli účastníci řízení ve výzvě výslovně poučeni. Ostatně ke zrušení žalovaného rozhodnutí došlo z důvodu uvedeného v § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., kdy lze rozhodnout bez nařízení jednání. Krajský soud obdržel dne 10. 9. 2012 sdělení obchodní společnosti Bárta & Bárta, s. r. o., Javornice a dne 24. 9. 2012 sdělení Mgr. T. P., bytem „x“, že budou v řízení uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení. Návrhy na rozhodnutí ve věci neučinili.

Protože věci shora uvedených žalob směřovaly proti těmto rozhodnutím, spojil je krajský soud podle § 39 odst. 1 s.ř.s. ke společnému projednání. Napadené rozhodnutí poté přezkoumal v mezích žalobních bodů, a to na základě předloženého správního spisu, přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

IV. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

Pro rozhodnutí v dané věci byly určující odpovědi na dvě otázky, a to zda předmětná veřejně přístupná účelová komunikace, sloužící ke spojení stavby STK s ostatními pozemními komunikacemi, jakož i využívaná k provozu v bývalém areálu ZZN v Rychnově nad Kněžnou, je k těmto účelům v souvislosti se stavbou STK způsobilá. Ještě předtím, než žalovaný přistoupil k posouzení těchto otázek, zmínil právní názor krajského soudu k nim, jak je vyjádřen v předchozím rozsudku nadepsaného krajského soudu ze dne 30. 3. 2012, č.j. 30A 19/2011-31.

Konstatoval, že ke zrušení podmínky č. 12 stavebního povolení krajský soud uvedl, že „podmínka č. 12 byla ve stavebním povolení stanovena na základě závazného stanoviska příslušného silničního správního úřadu ze dne 19. srpna 2008, č.j. OD/209/08/Sch, jako dotčeného orgánu státní správy, a to právě proto, že pozemní komunikace na pozemcích parc. č. 1495 a 1504/30 v kat. území Rychnov nad Kněžnou je veřejná účelová komunikace a že do pravomoci tohoto orgánu proto patří i řízení provozu na ní. Krajský soud v Hradci Králové dále vyslovil názor, že stavební úřad neměl jinou možnost, než uvedené závazné stanovisko zakomponovat do podmínek stavebního povolení, a že v případě, že odvoláním byla tato podmínka napadena, měl odvolací orgán postupovat podle § 149 odst. 4 zákona č.

500/2004 a ověřit si správnost uvedeného závazného stanoviska.“ A pokračoval, že stavební úřad přezkoumal žádost o stavební povolení v rozsahu § 62 odst. 1 starého stavebního zákona. K otázce souladu stavby STK s § 9 vyhlášky č. 137/1998 Sb., pojednávajícím o připojení staveb na pozemní komunikace, uvedl na straně osmé a následujících odůvodnění žalovaného rozhodnutí mimo jiné toto:

„K tomu prvně nahlédl do projektové dokumentace č. zak. 2434/5, kterou zpracoval Ing. J. H., CSc., autorizovaný inženýr pro pozemní stavby, ČKAIT 0600017, v prosinci 2004. Přitom odvolací orgán zjistil, že stavba STK bude poskytovat služby motoristům s osobními a dodávkovými vozy. Z části D – doprava této projektové dokumentace odvolací orgán zjistil, že stavba STK předpokládá cca 50 zákazníků ve 12tihodinové pracovní době od 6 do 18 hodin. Ocelová hala, v níž byla stavba STK stavebním úřadem povolena, se nachází na pozemku parc.č. 1504/3 v kat. území Rychnov nad Kněžnou (ve vlastnictví společnosti Bárta & Bárta s.r.o.), který má společnou hranici s pozemkem parc. č. 1504/30 v kat. území Rychnov nad Kněžnou (ve spoluvlastnictví několika právnických a fyzických osob včetně odvolatelů). Pozemek parc. č. 1504/30 v kat. území Rychnov nad Kněžnou navazuje na účelovou komunikaci na pozemku parc. č. 1495 v kat. území Rychnov nad Kněžnou, a ta následně navazuje na ulici Soukenická.

K tomu odvolací orgán z katastru nemovitostí zjistil, že pozemek parc.č. 1504/30 v kat. území Rychnov nad Kněžnou i pozemek parc.č. 1495 v kat. území Rychnov nad Kněžnou jsou svým využitím evidovány jako ostatní komunikace.

Problematika pozemních komunikací je upravena zákonem č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). V § 2 zákona o pozemních komunikacích je stanovena kategorizace pozemních komunikací, podle § 2 odst. 2 písm. d) zákona o pozemních komunikacích je pozemní komunikací i účelová komunikace. Podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je účelová komunikace pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi. Podle § 9 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích vlastníkem účelových komunikací může být právnická nebo fyzická osoba.

Z výše uvedeného tedy odvolací orgán dospěl k závěru, že pozemky parc. č. 1504/30 a parc. č. 1495 v kat. území Rychnov nad Kněžnou naplňují znaky účelové komunikace, neboť jejich prostřednictvím je zajištěno spojení budov nacházejících se v areálu bývalého ZZN s ulicí Soukenická, tedy s jinou pozemní komunikací. Uvedené pozemky jsou ve vlastnictví fyzických a právnických osob.

Jak dále odvolací orgán z výše uvedené projektové dokumentace zjistil, příjezd i výjezd ze stavby STK je z pozemku parc. č. 1504/30 v kat. území Rychnov nad Kněžnou, který naplňuje znaky účelové komunikace, přes pozemek parc. č. 1504/2 v kat. území Rychnov nad Kněžnou. Pozemek parc. č. 1504/2 v kat. území Rychnov nad Kněžnou je ve vlastnictví společnosti Bárta & Bárta s.r.o. a v katastru nemovitostí je jeho využití evidováno jako manipulační plocha.

Z uvedeného tedy plyne, že výjezd vozidel ze stavby STK nacházející se na pozemku parc. č. 1504/3 přes pozemek parc. č. 1504/2 v kat. území Rychnov nad Kněžnou (oba pozemky jsou ve vlastnictví stavebníka, tj. společnosti Bárta & Bárta s.r.o.) je přímo na pozemky parc. č. 1504/30 a parc. č. 1495 v kat. území Rychnov nad Kněžnou, které naplňují znaky účelové komunikace. Tyto pozemky pak následně navazují na pozemní komunikaci na ulici Soukenická.

Odvolací orgán dále zjistil, že stavba STK byla povolena v areálu, který byl dříve areálem ZZN Rychnov nad Kněžnou (ZZN je zkratka s významem „zemědělské zásobování a nákup“). Tento areál sestává z několika budov, respektive hal, které dříve sloužily zemědělskému provozu, ve většině případů jako hangárové sklady obilí (viz rozhodnutí MNV v Rychnově nad Kněžnou, hospodářskosprávního odboru, ze dne 8. července 1963, č.j. HS-1134/63; rozhodnutí ze dne 19. května 1960, č.j. HS-656/60; rozhodnutí ze dne 15. ledna 1987, č.j. Výst.558/86-Hr), dále se v bývalém areálu ZZN nacházela stavba sušící stanice obilí (viz rozhodnutí MNV v Rychnově nad Kněžnou, hospodářskosprávního odboru, ze dne 5. července 1962, č.j. HS-1251/62), dále se v tomto areálu nacházel hangár sloužící k uskladnění zemědělských strojů (viz rozhodnutí MNV v Rychnově nad Kněžnou, odboru výstavby, ze dne 24. září 1979, č.j. Výst.652/79-Je), ocelový přístřešek nad sušárnou obilí (viz rozhodnutí MNV v Rychnově nad Kněžnou, hospodářskosprávního odboru, ze dne 7. května 1965, č.j. HS-828/5), sklad senných mouček (viz rozhodnutí MNV v Rychnově nad Kněžnou, hospodářskosprávního odboru, ze dne 18. října 1966, č.j. HS5-2347/66-P) či mostní váha 60 t (viz rozhodnutí MNV v Rychnově nad Kněžnou, hospodářskosprávního odboru, ze dne 14. září 1983, č.j. Výst.1124/83-N). V současné době se mezi budovami v areálu ZZN, tzn. na pozemcích parc.č. 1504/30 a parc.č. 1495 v kat. území Rychnov nad Kněžnou, které naplňují znaky účelové komunikace, nachází živičný asfaltový povrch, jak vyplývá z fotografií tvořících součást spisového materiálu.

Pokud se pak týká požadavku § 9 odst. 1 vyhlášky č. 137/1998 Sb., aby připojení stavby STK na pozemní komunikaci bylo kapacitně vyhovující, je nutné argumentovat jednak již výše uvedenou skutečností, a sice že stavba STK byla povolena v bývalém areálu ZZN Rychnov nad Kněžnou. Vzhledem k účelu areálů ZZN bylo nezbytné, aby tyto areály byly dopravně napojeny na pozemní komunikace. Jak již bylo zmíněno, tyto areály plnily funkci skladů zemědělské produkce, čili bylo třeba zemědělskou produkci do nich dopravit, bylo třeba v nich mít možnost se skladovanými produkty manipulovat. Z činnosti ZZN vyplývá, že tato činnost vyžadovala možnost příjezdu nákladních vozidel a možnost pohybu těchto vozidel v těchto areálech. O pohybu těchto vozidel ve zmiňovaném areálu svědčí i mostní váha s kapacitou 60 t, která se v areálu ZZN Rychnov nad Kněžnou, jak bylo shora uvedeno, nacházela.

Vzhledem k tomu, že stavební úpravy spojené se změnou užívání stávající ocelové haly na linku STK Rychnov nad Kněžnou byly stavebním úřadem povoleny v bývalém areálu ZZN, kde se za účelem skladování zemědělské produkce pohybovala nákladní vozidla, je jednoznačné, že tím spíš je tento areál z hlediska dopravně technického dostatečně kapacitně vyhovující pro provoz osobních a dodávkových vozidel, pro kontrolu jejichž technického stavu je stavba STK určena.

Pokud se týká kapacity pozemků parc.č. 1504/30 a parc.č. 1495 v kat. území Rychnov nad Kněžnou, které naplňují znaky účelové komunikace, respektive intenzity provozu vozidel a počtu zákazníků směřujících do STK, jak již bylo výše uvedeno, projektová dokumentace předpokládá odbavit cca 50 zákazníků v 12tuhodinové pracovní době, tzn. 4 - 5 aut za hodinu. Lze předpokládat, že zákazníci budou do provozovny přijíždět postupně, respektive dle jimi provedených objednávek, tzn. koordinovaně. Jejich plynulý příjezd tak vzhledem k předpokládanému počtu zákazníků přijíždějících osobními či dodávkovými vozy nemůže ovlivnit, či dokonce ohrozit stávající provoz v bývalém areálu ZZN a nezpůsobí hromadění vozidel v místě.

K tomu je navíc třeba dále uvést, že, jak z výkresu půdorysu 1. NP projektové dokumentace vypracované Ing. J. H., CSc., autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby, odvolací orgán zjistil, samotná stavba STK zajišťuje kontinuální odbavení vozidel na více pracovních stanovištích (pracovní jáma, válcový tester brzd, regloskop, diagnostika) a skýtá tak místo pro až 4 vozidla. Vozidla je dále možné zaparkovat i na pozemku stavebníka parc.č. 1504/2 v kat. území Rychnov nad Kněžnou, který je, jak již bylo výše zmíněno, manipulační plochou.

Podle požadavků § 9 odst. 2 vyhlášky č. 137/1998 odvolací orgán dále zkoumal připojení stavby STK na pozemní komunikace, respektive parametry pozemků parc.č. 1504/30 a parc.č. 1495 v kat. území Rychnov nad Kněžnou, které naplňují znaky účelové komunikace. Přitom vycházel z internetového nahlížení do katastru nemovitostí, postupoval s pomocí internetového měření vzdálenosti a zjistil, že v nejužším místě mají uvedené pozemky naplňující znaky účelové komunikace šířku 5,80 m. K tomu je nutné zmínit ČSN 73 6110 Projektování místních komunikací, která v tabulce č. 3 stanoví, že nejmenší možná šířka jízdního pruhu je 2,75 m. Z uvedených údajů tedy vyplývá, že šířka pozemků parc. č. 1504/30 a parc. č. 1495 v kat. území Rychnov nad Kněžnou, které naplňují znaky účelové komunikace, vedoucích z ulice Soukenická ke stavbě STK, je více než dvakrát vyšší, než v ČSN 73 6110 Projektování místních komunikací nejnižší požadovaná šířka pro jízdní pruh.

Pod pojmem připojení na pozemní komunikaci ve smyslu § 9 vyhlášky č. 137/1998 odvolací orgán dále rozumí samotné připojení stavby na pozemní komunikaci. V tomto směru bylo zjištěno, že ve výkresu D – doprava, který jako součást projektové dokumentace vypracoval Ing. J. H., CSc., autorizovaný inženýr pro pozemní stavby, jmenovaný projektant při zpracování projektové dokumentace pro stavbu STK postupoval podle ČSN 73 6059 Servisy a opravy motorových vozidel, ČSN 73 6057 Jednotlivé a řadové garáže a ČSN 73 6056 Odstavné a parkovací plochy silničních vozidel pro motorovou dopravu, a zajistil tím patřičné požadavky pro příjezd i výjezd vozidel ze stavby STK.

Pokud se týká parkování, o kterém se ustanovení § 9 vyhlášky č. 137/1998 rovněž zmiňuje, je nutné odvolacím orgánem poukázat na již výše uvedené, a sice že stavba STK předpokládá plynulý příjezd zákazníků a že samotná stavba je svým účelem určena k parkování a zajistí parkovací stání pro 4 vozidla, a to právě z důvodu existence 4 oddělených pracovišť zajišťujících jednotlivé činnosti pro technickou kontrolu vozidel. Parkování vozidel je možné i na pozemku stavebníka parc.č. 1504/2 v kat. území Rychnov nad Kněžnou, přes který je, jak již bylo výše zmíněno, zajištěn příjezd z pozemků parc.č.

1504/30 a parc.č. 1495 v kat. území Rychnov nad Kněžnou, které naplňují znaky účelové komunikace, do stavby STK.

Požadavkům na dopravní obslužnost a přístup požární techniky uvedeným v § 9 vyhlášky č. 137/1998 je rovněž vyhověno, neboť, jak již bylo shora zmiňováno, stavba STK byla povolena v areálu bývalého ZZN Rychnov nad Kněžnou, kde zajištění dopravní obslužnosti a přístup požární techniky byl zajištěn již v minulosti.

K požadavkům ustanovení § 9 vyhlášky č. 137/1998 Sb. je možné odvolacím orgánem shrnout, že pozemky parc.č. 1504/30 a parc.č. 1495 v kat. území Rychnov nad Kněžnou, které naplňují znaky účelové komunikace, jsou způsobilé zajistit odpovídající přístup ke stavbě STK, respektive jsou kapacitně vyhovujícím připojením stavby STK na pozemní komunikaci (ulice Soukenická). Ostatně výše zmíněné úvahy a závěry odvolacího orgánu Krajský soud v Hradci Králové ve svém rozsudku ze dne 30. března 2012, č.j. 30A 19/2011, 30A 20/2011, označil za relevantní.“

Žalovaný poté již v podstatě shrnul, že nezjistil důvod, který by měl povolení stavby STK bránit, když okolí stavby je užíváno k podnikatelským účelům, v němž jsou poskytovány služby jako např. opravy motorových vozidel, garážování autobusů, služby týkající se rozvaděčů nízkého napětí či povrchové úpravy a svařování kovů. Tato lokalita je tak užívána k činnostem, jež souvisejí s výrobní, opravárenskou a skladovací činností, a to v souladu s platným územním plánem města Rychnov nad Kněžnou, který předmětné území funkčně zařadil mezi plochy určené pro industriální zónu. Podle žalovaného rozhodnutí je též vyloučeno, aby stavba STK svým provozem, čímž míní případný hluk, zápach, vibrace apod., zatěžovala okolí, když i ostatní podnikatelská činnost vyvíjená v dané lokalitě (bývalý areál ZZN Rychnov nad Kněžnou) se vyznačuje obdobnými projevy. Stavba STK tak do území nepřinese takovou zátěž, která by tam již v současné době neexistovala.

K právnímu názoru vyjádřenému v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. března 2012, č.j. 30A 19/2011, 30A 20/2011, ohledně závazného stanoviska příslušného silničního správního úřadu Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou ze dne 19. srpna 2008, č.j. OD/209/08/Sch, jako dotčeného orgánu státní správy, žalovaný uvedl, že bylo třeba ověřit si jeho správnost postupem podle § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“). Přitom zjistil, že podmínka č. 12 stavebního povolení se odkazuje na stanovisko Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 16. května 2006, č.j. OD1/95/06/S, nikoli na stanovisko uváděné krajským soudem v uvedeném rozsudku. Z toho důvodu žalovaný požádal odbor dopravy Krajského úřadu Královéhradeckého kraje o posouzení obou uvedených dokumentů. Zároveň dodal, že obě písemnosti odkazují na zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a že orgány hájící zájmy na úseku tohoto zákona ve vztahu ke stavebnímu zákonu nejsou dotčenými orgány ve smyslu § 136 odst. 1 správního řádu. Zákon o silničním provozu to o nich

totiž nestanoví a nezmocňuje je ani k vydání závazného stanoviska ani k vydání vyjádření ve stavebním řízení.

Na základě požadavku žalovaného vydal odbor dopravy a silničního hospodářství Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, jakožto orgán nadřízený odboru dopravy a silničního hospodářství Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou, sdělení ze dne 14. května 2012, v němž se uvádí, že podle § 149 odst. 5 správního řádu lze závazné stanovisko zrušit nebo změnit v přezkumném řízení, které je však podle jeho § 96 odst. 1 možno zahájit jen do jednoho roku od vydání závazného stanoviska a že v daném případě tato lhůta již marně uplynula. Stejně jako lhůta stanovená v § 97 odst. 2 správního řádu, podle něhož rozhodnutí ve věci v přezkumném řízení nelze vydat po uplynutí 15 měsíců ode dne právní moci rozhodnutí ve věci, respektive od vydání závazného stanoviska.

Krajský úřad Královéhradeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ve svém sdělení dále uvedl, že dotčené správní orgány mohou závazná stanoviska vydávat jen v těch případech a v takovém rozsahu, který je stanoven zákonem. Zákon o silničním provozu však v době vydání stavebního povolení na stavbu STK takovou možnost neupravoval a není tomu tak ani dnes. Ve vztahu k proběhlému stavebnímu řízení není možné vydat závazné stanovisko ani na základě zákona o pozemních komunikacích, neboť ani ten neurčuje, že silniční správní úřad je ve stavebním řízení dotčeným orgánem. Odbor dopravy Krajského úřadu Královéhradeckého kraje proto uzavřel tak, že v daném případě nebyl silniční správní úřad oprávněn vydat závazné stanovisko ke stavbě STK.

Na základě toho dospěl žalovaný k závěru, že písemnosti vydané silničním správním úřadem, tedy Městským úřadem Rychnov nad Kněžnou, odborem dopravy a silničního hospodářství, ze dne 19. srpna 2008, č.j. OD/209/08/Sch, a ze dne 16. května 2006, č.j. OD1/95/06/S, nejsou závaznými stanovisky, a tudíž stavební úřad nebyl povinen jejich obsah zakomponovat do stavebního povolení, respektive neměl k tomu oprávnění. A pokračoval, že to vyplývá i z vyhlášky č. 132/1998 Sb., která stanoví obligatorní podmínky stavebního povolení. Podle jejího § 20 odst. 1 písm. e) se podmínkami stavebního povolení zabezpečí plnění požadavků uplatněných dotčenými orgány státní správy, nejsou-li stanoveny správními rozhodnutími. Z uvedeného ustanovení tedy plyne, že do stavebního povolení lze zakomponovat pouze požadavky dotčených orgánů. Dotčenými orgány jsou přitom orgány stanovené v § 136 odst. 1 správního řádu. Vedle toho zmínil bez dalšího i ustanovení § 126 odst. 1 starého stavebního zákona. Uzavřel s tím, že zákon o silničním provozu ani zákon o pozemních komunikacích neopravňuje silniční správní úřad chránit ve stavebním řízení zájmy hájené uvedenými zákony a vydávat stanoviska či vyjádření.

Proto také byla podle žalovaného podmínka č. 12 stavebního povolení na stavbu STK, která se týkala místní úpravy silničního provozu spočívající v dopravním značení pozemkových parc. č. 1495 a 1504/30 v kat. území Rychnov nad Kněžnou, stanovena stavebním úřadem nad rámec jemu zákonem stanovených pravomocí,

respektive nad rámec obligatorních podmínek pro stavební povolení vymezených v § 20 vyhlášky č. 132/1998 Sb. Předmětná podmínka č. 12 se týkala místní úpravy silničního provozu spočívající v dopravním značení, přičemž stavební úřad není oprávněn po vlastních pozemcích naplňujících znaky účelové komunikace vynucovat jejich dopravní značení.

Podmínka stavebního povolení č. 12 proto neměla podle žalovaného oporu v zákoně, byla stanovena nad rámec stavebnímu úřadu přiznaných pravomocí a nevymahatelná. Proto ji žalovaný z podmínek stavebního povolení vypustil.

Potud tedy obsah žalobami napadeného rozhodnutí. Jak však z něho vidno, žalovaný ve své argumentaci zabředl nepřiměřeně daleko na základě chybného právního východiska. Netřeba se proto krajskému soudu vypořádávat se všemi jeho výše uvedenými tvrzeními, neboť jsou stížena toutéž chybou jako celek. Konkrétně jde o nepochopení postavení odboru dopravy a silničního hospodářství Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou v provedeném stavebním řízení, jehož výsledkem bylo stavební povolení na stavbu STK s jeho diskutovanou podmínkou č. 12.

Žalovaný v jakési replice proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 3. 2012, č.j. 30A 19/2011-31, sáhodlouze odůvodňoval, proč listina odboru dopravy a silničního hospodářství Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou ze dne 19. srpna 2008, č.j.: OD1/209/08/Sch, není závazným stanoviskem a tudíž že ani nebyl dán důvod k jeho převzetí do výrokové části stavebního povolení. Krajský soud však neposuzoval jeho věcnou správnost, pouze na základě obsahu správního spisu konstatoval, že „Pokud tedy tento silniční správní orgán jako dotčený orgán státní správy vydal v průběhu povoloovacího řízení výše uvedené závazné stanovisko (viz také § 149 správního řádu), bylo závazné i pro výrokovou část stavebního povolení.“ Že je věcně nehodnotil přitom dával zjevně najevo oním slovem „Pokud“, prostě šlo o příděch, který žalovanému zjevně unikl. A jestliže se pak krajský soud zmiňoval již jen o „závazném stanovisku“ odboru dopravy a silničního hospodářství Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou ze dne 19. srpna 2008, č.j.: OD1/209/08/Sch, a nikoliv o jeho vyjádření ze dne 16. května 2006, č.j.: OD1/95/06/S, nebylo to tím, že je snad přehlédl, což se ani nedalo, nýbrž proto, že právě tímto „závazným stanoviskem“ bylo dva roky staré a možno říci z tohoto důvodu prošlé (zaniklé) vyjádření ze dne 16. května 2006 aktualizováno (viz jeho předposlední věta).

Chybný postoj žalovaného k věci pak plyne z jeho závěru, podle něhož zákon o silničním provozu ani zákon o pozemních komunikacích neopravňují silniční správní úřad chránit ve stavebním řízení zájmy hájené uvedenými zákony a vydávat v jeho rámci stanoviska či vyjádření. S tímto závěrem žalovaného se krajský soud neztotožňuje a zde je také příčina vedoucí ke zrušení žalovaného rozhodnutí, bohužel již opakovaně. Není však v pravomoci soudů nahrazovat či měnit přezkoumávaná správní rozhodnutí dle § 65 s.ř.s., proto jiné řešení, než uvedené ve výroku II. tohoto rozsudku, nezbývalo.

Podmínka č. 12 stavebního povolení ze dne 11. 11. 2008, č. j.: VÝST-7292/08-11/2005/Po, vydaného Městským úřadem Rychnov nad Kněžnou, stanovila požadavky příslušného silničního správního orgánu na místní úpravu provozu dopravním značením v souvislosti se stavbou STK. Jak je patrné z jejího textu, opírala se o vyjádření odboru dopravy a silničního hospodářství Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou ze dne 16. května 2006, č.j.: OD1/95/06/S, jež bylo posléze aktualizováno, jak uvedeno výše, „závazným stanoviskem“ téhož orgánu ze dne 19. srpna 2008, č.j.: OD1/209/08/Sch. Ostatně, pokud by tomu tak nebylo, nebylo by na ně možno ani nahlížet jako na platné. Zaniká-li totiž obecně platnost stavebního povolení v případě, není-li stavba zahájena, do 2 let ode dne, kdy nabylo právní moci, o to spíše zaniká po takové době platnost souhlasů, stanovisek dotčených orgánů státní správy k nim vydaných, včetně závazných stanovisek.

Uvedené stavební povolení bylo vydáno v rámci stavebního řízení vedeného podle starého stavebního zákona. Jeho subjekty v něm byly nejen účastníci řízení, ale i dotčené orgány státní správy, které jsou povolány v něm hájit veřejné zájmy. Právě jejich účast v řízeních vedených podle starého stavebního zákona upravoval § 126, podle jehož prvního odstavce „Dotýká-li se řízení podle tohoto zákona zájmů chráněných zvláštními předpisy, 11b) rozhodne stavební úřad jen v dohodě, popřípadě se souhlasem orgánu státní správy, který chráněné zájmy hájí (dotčený orgán státní správy). Dotčený orgán státní správy může svůj souhlas vázat na splnění podmínek stanovených ve svém rozhodnutí (stanovisku, vyjádření, souhlasu, posudku apod.) v souladu se zvláštním zákonem, na jehož podkladě je oprávněn zájem chránit.“

V přezkoumávané věci má být zajištěn přístup ke stavbě STK po parcelách č. 1504/30 a č. 1495, které spolutvoří veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Ta navazuje na ulici Soukenickou, přičemž v těsné blízkosti vyústění uvedené účelové komunikace na ni je železniční trať se železničním přejezdem (trať Rychnov nad Kněžnou – Doudleby). Vzhledem k tomu nemůže být sebemenších pochyb o tom, že silniční správní orgán - odbor dopravy a silničního hospodářství Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou, byl a je v daném případě dotčeným orgánem státní správy, když veškeré potřebné kapacity propustnosti této komunikace mají přímou vazbu k žádané kapacitě STK a ostatních v areálu působících subjektů. Je to totiž právě tento orgán, do jehož pravomoci patří regulace provozu na pozemních komunikacích, který musí být bezpečný a přizpůsobený jejich stavebnímu stavu a dopravně technickému stavu. Názor žalovaného, že v daném případě uvedený silniční správní orgán nebyl dotčeným orgánem státní správy, neboť takovéto jeho postavení „ve vztahu ke stavebnímu zákonu“ není v zákoně č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), výslovně stanoveno, je proto zcela nepřijatelný. Taková skutečnost totiž v příslušných zákonech nemusí být výslovně uvedena. K tomu, aby byl ten který orgán státní správy ve správním řízení v postavení dotčeného orgánu státní správy totiž plně postačuje, jde-li v něm o dotčení těch vztahů, o řešení těch otázek, které spadají do jeho kompetence. Navíc přípustná intenzita provozu na pozemních komunikacích úzce souvisí s jejich technickým stavem, vzájemným napojením, řešením křižovatek, tedy s otázkami spadajícími rovněž do kompetence silničního správního orgánu.

Žalovaný pochybil, když při posuzování okruhu dotčených orgánů státní správy vycházel namísto z ustanovení 126 odst. 1 starého stavebního zákona, neboť právě podle něho se vedlo stavební řízení, z naprosto obecného ustanovení § 136 odst. správního řádu o dotčených orgánech (viz strana šestnáctá dole odůvodnění žalovaného rozhodnutí). V něm totiž skutečně není upraven žádný vztah mezi jednotlivými orgány státní správy podle jejich působnosti, na rozdíl od zmíněného § 126 odst. 1. Ten přitom krom obecného vymezení dotčenosti orgánů státní správy v řízeních vedených podle stavebního zákona, zároveň příkladmo a pod čarou poznámkou 11b) odkazuje na sedm zvláštních zákonů, mimo jiné na zákon o pozemních komunikacích, kdy interference stavebních úřadů s dalšími orgány státní správy přichází obvykle v úvahu.

Krajský soud tedy spatřuje pochybení žalovaného v tom, že ačkoliv již v předešlých přezkumných řízeních byl kladen důraz na otázky kapacity přípojně účelové komunikace a bezpečnosti provozu na ní, zejména pak i v místě jejího vyústění do ulice Soukenické, žalovaný se s nimi opět řádným způsobem nevypořádal. Omezil se totiž výhradně na své vlastní závěry v uvedeném směru, tedy zcela pominul ustanovení § 126 odst. 1 starého stavebního zákona, a tím i stanovisko příslušného silničního správního orgánu ke stavbě STK. Řešil tak a nedorešil i otázky, jež do jeho kompetence nepatří. Řešil navíc jen úpravu provozu na předmětné účelové komunikaci a ponechal stranou další závažné otázky. Např. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. května 2010, č.j. 8 As 66/2009-175, v němž bylo pro další průběh řízení stanoveno, že je třeba se především vypořádat s tím, „zda je posouzení kapacity křižovatky ulic Štemberkova a Soukenická a posouzení kapacity železničního přejezdu v Soukenické ulici dostatečné z hlediska aplikace § 9 vyhlášky v posuzované věci.“ (viz strana sedmá druhý odstavec tohoto rozsudku). Rovněž s touto otázkou se žalovaný nemohl vypořádat bez součinnosti se silničním správním orgánem Městského úřadu v Rychnově nad Kněžnou. A jak pak vyplývá z výše uvedeného, v době vydání žalovaného rozhodnutí již všechna stanoviska či souhlasy vydané silničním správním orgánem pozbyly vzhledem k datu jejich vydání své aktuálnosti a použitelnosti. Úvahy žalovaného ohledně nich tak byly zcela zbytečné.

Skutečností tak je, že přestože se stavba STK dotýká zájmů chráněných silničním správním orgánem, bylo ve věci rozhodnuto bez jakékoliv součinnosti s ním, a to vzdor tomu, že v takovýchto případech smí stavební úřad (potažmo žalovaný) rozhodnout podle § 126 odst. 1 stavebního zákona ve věci jen v dohodě či se souhlasem dotčeného orgánu. Přitom v rozhodnutí zabezpečí jím stanovené podmínky či požadavky, pokud nebyly dány formou samostatného správního rozhodnutí. Žalovaný tudíž neshromáždil potřebné podklady pro rozhodnutí ve věci ve smyslu zmíněného § 126 odst. 1 starého stavebního zákona a za tohoto stavu krajskému soudu nezbylo, než konstatovat, že žalované rozhodnutí vychází z nedostatečně zjištěného stavu věci. Vzhledem k tomu je krajský soud pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušil a věc žalovanému vrátil podle § 78 odst. 4 s.ř.s. k dalšímu řízení. V němž bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (viz §

78 odst. 5 s.ř.s.). Přitom se vypořádá znovu se všemi námitkami všech odvolatelů a jejich návrhy, byť by byly v některém z již předešlých soudních přezkumných řízeních shledány nedůvodnými.

K věci samé pak krajský soud ještě dodává, že nadále nepovažuje za nutné nechat zpracovat k otázce připojení stavby STK na pozemní komunikace znalecký posudek, tedy že setrvává na svém závěru, vyjádřeném již v rozsudku sp. zn. 30A 19/2011 ze dne 30. 3. 2012. Nové stanovisko silničního správního orgánu ke stavbě STK pak bude muset být zakomponováno do rozhodnutí o ní.

Náklady žalobců označených písm. a) a b) spočívaly v náhradě soudních poplatků po 3.000,-- Kč, odměnách advokátů za dva úkony právní služby při zastupování po 3.100,-- Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby soudu - § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ a § 9 odst.3 písm.f/ ve spojení s § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb.) a náhradách hotových výdajů za dva úkony po 300,-- Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky). Náhrada nákladů řízení jednoho žalobce tak činila úhrnem 6.800,-- Kč. Protože zástupci obou žalobců doložili, že jsou plátcí daně z přidané hodnoty, byla jim k tomu podle § 57 odst. 2 s.ř.s. připočtena ještě výše této daně (21%) z odměny za zastupování a paušálních částek ve výši 1.428,--Kč, takže jejich celkové náhrady činí po11.228,--Kč. Náklady řízení je žalovaný povinen zaplatit podle výroků III. a IV. tohoto rozsudku zástupcům žalobců, neboť jsou advokáty (viz § 64 s.ř.s. a § 149 odst. 1 o.s.ř.).

Osoby zúčastněné na řízení neuplatňovaly nároky na náhradu řízení. Ostatně podle § 60 odst. 5 s.ř.s. má osoba zúčastněné na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které by jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou ji soud uložil. Krajský soud žádnou takovou povinnost neuložil

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 28. dubna 2014

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu